

מחשבתו!

הוא.

אמר רבי יוחנן: הא דכתיב "לא תאכל הנפש עם הבשר" מקרא זה מדבר באבר מן החי! שהאבר נקרא נפש לפי שהוא דומה לנפש, שאינה חוזרת לאחר נטילתה, כך האבר אם יחתכו אותו לא ישוב עוד. וכך ביאור הכתוב: לא תאכל האבר בעוד הנפש עם הבשר שיש חיות באבר.

אכל אבר מן החי ובשר מן הטרפה לדברי הכל חייב שתיים, שמשני מקראות הם למדים.

והא דכתיב "ובשר בשדה טרפה לא תאכלו" מקרא זה מדבר בבשר מן החי! שב"שדה" משמע שהבשר פירש ממקומו, ובבשר מן הטרפה, כפשוטו של מקרא.

ורמינהו: דאתמר: אכל אבר מן החי מן קג-א בהמה הטרפה — רבי יוחנן אמר: חייב שתיים, ורבי שמעון בן לקיש אמר: אינו חייב אלא אחת.

ורבי שמעון בן לקיש אמר: "לא תאכל הנפש עם הבשר" — זה אבר מן החי ובשר מן החי! שכך הוא הביאור: לא תאכל הנפש, שהוא האבר, ולא תאכל הבשר כל זמן שהנפש היא עם הבשר.

בשלמא לרבי יוחנן, ניהא דחייב שתיים, דעבר אשני לאוין, של אבר מן החי ושל טרפה. אלא לרבי שמעון בן לקיש, קשיא למה אינו חייב אלא אחת, שהרי אמרנו דדברי הכל חייב שתיים על אבר מן החי וטרפה?

"ובשר בשדה טרפה לא תאכלו" — זה בשר מן הטרפה!

ומתריצין: אמר רב יוסף: לא קשיא! כאן, בבחמה אחת, שהיא טרפה, ואכל ממנה אבר בעודה חיה. כאן, בשתי בחמות, שאכל אבר מן החי מזו, ומהשניה, שהיא טרפה, אכל בשר.

אכל אבר מן החי ובשר מן החי באכילה אחת —

בשתי בחמות — מחייב שתיים לכולי עלמא, כדאמרן לעיל.

לרבי יוחנן חייב שתיים שעבר על שני לאווין שהרי משני מקראות הם למדים.

בבחמה אחת — פליגי רבי יוחנן ור"ש בן לקיש וכדמפרש ואזיל.

לר"ש בן לקיש אינו חייב אלא אחת שלא עבר אלא על לאו אחד שממקרא אחד הם למדים.

ומבארין: בבחמה אחת במאי פליגי? למה לא מחייב ר"ש בן לקיש אלא אחת והלא שני לאווין הן?

אכל בשר מן החי ובשר מן הטרפה —

אמר אביי: כגון שנטרפה עם יציאת רובה. שבאותו רגע שנולדה ויצא רובה ממעי אמה, נעשתה טרפה.

לר"ש בן לקיש חייב שתיים, ששני לאווין הם.

ובהא פליגי: מר, רבי יוחנן סבר: בחמה בחייה לאברים עומדת, ואיסור אבר מן החי

לרבי יוחנן אינו חייב אלא אחת, שלאו אחד

רבי יוחנן, סבר: בהמה בחייה לאו לאברים עומדת, ואיסור אבר מן החי אף הוא חל עם תלישת האבר. הלכך, איסור אבר ואיסור טרפה בהדי הדדי קאתו. ומר, רשב"ל, סבר: בהמה בחייה לאברים עומדת הלכך איסור אבר מן החי כל בשעת לידה, ולא אתי איסור טרפה וחייל איסור אבר. ולכן אינו חייב אלא על איסור אבר מן החי, שהיה קודם.

אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן: אבל חלב מן החי מן הטרפה, וכגון שתלש חלב מבהמה טרפה, בעודה חיה — חייב שתיים! וכדמפרש ואזיל.

אמר ליה רבי אמי לרבי חייא בר אבא: ולימא מר דחייב שלש: על חלב, ועל אבר מן החי, ועל טרפה? שהרי אני אומר משמו של רבי יוחנן שחייב שלש?

איתמר נמי: אמר רבי אבהו, אמר רבי יוחנן: אבל חלב מן החי מן הטרפה חייב שלש!

והוינן בה: במאי קמיפליגי? מה סברת האומר דאינו חייב אלא שתיים.

ומתריצין: כגון שנטרפה עם יציאת רובה בשעת לידה. ובהא פליגי: מאן דאמר שלש קסבר: בהמה בחייה לאברים עומדת, דאיסור חלב [שחל רק בשעת לידה ולא כשהולד במעי אמו] ואיסור אבר ואיסור טרפה בהדי הדדי קאתו. שכולן חלין בשעת לידה.

מאן דאמר שתיים, קסבר: בהמה בחייה לאו לאברים עומדת, ואיסור חלב ואיסור טרפה איכא, שהם חלין בשעת לידה, אבל איסור

חל מיד עם הולדה. הלכך, איסור טרפה ואיסור אבר מן החי בהדי הדדי קאתו, ולכן חייב שתיים.

ומר, ר"ש בן לקיש סבר: בהמה בחייה לאו לאברים עומדת, ואיסור אבר מן החי לא חל על הבהמה אלא כשמפריש ממנה אבר, ואז כבר טרפה היא מקודם, ולא אתי איסור אבר חייל איסור טרפה, שאין איסור חל על איסור. הלכך, אינו חייב אלא אחת, על טרפה, שחל בראשונה.

ואיבעית אימא: דכולי עלמא סברי בהמה בחייה לאו לאברים עומדת, ואיסור טרפה קדים. ובמיתי איסור אבר ומיחל איסור טרפה נבאם חל איסור אבר מן החי על האבר, כשמפרישו מהבהמה, על איסור טרפה קא מיפלגי:

מר, רבי יוחנן, סבר: איסור אבר חייל איסור טרפה הואיל ואיסור אבר מן החי חמור, שכן נוהג בבני נח.

ומר, רשב"ל, סבר: לא אתי איסור אבר חייל איסור טרפה.

איבעית אימא: דכולי עלמא סברי בהמה בחייה לאברים עומדת, ואיסור אבר מן החי חל בשעת לידה. וכגון שנטרפה לאחר מכאן. ובמיתי איסור טרפה וחייל איסור אבר קא מיפלגי: מר, רבי יוחנן, סבר: אתי וחייל. דסבירא ליה איסור חל על איסור. ומר רשב"ל סבר: לא אתי וחייל. שאין איסור חל על איסור.

רבא אמר: בהכי מיירי פלוגתייהו: כגון שתלש ממנה אבר, וטרפה בו! שעל ידי תלישת האבר נעשת בה הבהמה טרפה. מר,

ואידך, מאן דאמר חייב רק שתיים, אמר: **אחלב הוא דחייל**, משום דהותר איסור חלב קג-ב **מכללו**. שהרי בחיה אינו נוהג. וכיון דהוא איסור קל חל עליו איסור נבלה וטרפה. **אבל** על איסור **אבר** מן החי, **דלא הותר מכללו**, **לא** חל איסור נבלה, וטרפה. הלכך, חלב זה שתלשו מן החי, שיש עליו גם איסור אבר מן החי, לא חל עליו איסור טרפה, ואינו לוקה אלא שתיים, משום חלב ואבר מן החי.

כי אחא רב דימי אמר: בעא מיניה רבי שמעון בן לקיש מרבי יוחנן: כזית אבר מן החי שחלקו לשנים **מבחוץ** קודם שיתננו לתוך פיו, ולא אכל את שני החצאים בבת אחת, אלא בזה אחר זה — מהו? האם חייב כמו בכל האיסורים שבתורה, שהאכילות מצטרפות לכזית כל עוד הם בכדי אכילת פרס, או דלמא איסור אבר מן החי הוא שונה, כיון שהוא חידוש, שגם הגידים והעצמות מצטרפות לשיעור כזית, מה שאין כן בכל האיסורים שלא חייבים אלא רק על הבשר, ואין לך בו אלא חידוש, ולכן דוקא אם אכלו בבת אחת הוא חייב?

אמר ליה רבי יוחנן לר"ש **בן לקיש: פטור!**

שוב שאלו ר"ש **בן לקיש:** הכניס כזית שלם לתוך פיו וחלקו **מבפנים**, שבלעו לחצאין — מהו?

אמר ליה רבי יוחנן: חייב!

כי אחא רבין אמר: חלקו מבחוץ פטור.

מבפנים — רבי יוחנן אמר: חייב. וריש לקיש אמר: פטור.

אבר חל רק בשעה שמפריש את החלב מהבהמה, הלכך **לא** אתי חייל, ואינו לוקה עליו.

ואיבעית אימא: דכולי עלמא סברי בהמה בחייה **לאו** לאברים עומדת. ובמיתו איסור אבר וחייל **אאיסור** חלב **ואאיסור** טרפה, שקדמו משעת לידה, קא מיפלגי!

מר סבר: אתי וחייל. דאיסור חל על איסור, הלכך חייב שלש.

ומר סבר: **לא** אתי וחייל ולכן אינו חייב אלא שתיים.

ואיבעית אימא: דכולי עלמא סברי בהמה בחייה **לאברים** עומדת ואיסור אבר מן החי ואיסור חלב חלים בשעת לידה, וכגון שנטרפה **לאחר** מכאן. ובאתי איסור טרפה ומיחל **אאיסור** אבר קא מיפלגי! שעל איסור חלב לבד ודאי שחל איסור טרפה, כדלקמן. אבל על איסור אבר מן החי נחלקו אם חל איסור טרפה. דמר סבר: **אתי** וחייל, מידי דהוה **אחלב** שחל עליו איסור טרפה, והוא הדין שעל אבר מן החי חל איסור טרפה.

דאמר מר: נאמר בתורה "וחלב נבלה וחלב טרפה... ואכל לא תאכלהו". וקשיא לן למה צריכה התורה לאסור חלב נבלה וטרפה, כשאפילו חלב כשרה אסור? אלא, התורה אמרה **יבא** איסור נבלה ויחול על איסור חלב! **ויבא** איסור טרפה ויחול על איסור חלב! דהאי "ואכל לא תאכלהו" בא ללמד על איסור נבלה וטרפה שיחולו על איסור חלב שקדם להם, דלא תימא אין איסור חל על איסור. וכיון שאיסור טרפה חל על איסור חלב וגם על איסור אבר מן החי נמצא שחייב שלש.